

BEYAZ SAYFA

Kültür – Sanat - Edebiyat

Havvanur ÇELİK

ÖZGECAN'DAN MEKTUP

Suskunum anne! Nerede olduğumu bilmeden, karanlıkların ortasında, buz gibi bir yerde ve senin sıcaklığını hissetmeden susuyorum. Çok korkuyorum anne... Anne, sana nasıl susturulduğumu anlatayım.

Anneciğim ben sana geliyordum. Sana hediye almıştım. Senin o en çok sevdiğin çiçekleri... Sırf senin o gülen yüzünde güller açsın diye almış sana geliyordum. Sana, o huzur bulduğum kucağına bir an önce kavuşmak için acele ediyordum. Ve sana kavuşmak için ilk gelen minibüse bindim. Nerden bilebilirdim ki o minibüsün beni cehenneme götüreceğini.

Minibüs çok kalabalık değildi. Hava kararmak üzere olduğu için insanlar bir an önce evine gitmek için çabalıyordu. Teker teker indiler minibüsten. Bir ben kalmıştım Ben de kafamı arabanın camına yaslamış her gün gidip geldiğim yolları izliyor, geleceğimle ilgili hayaller kuruyordum. Hayaller... Aslında hayal kurmamak lazımmış anne. Çünkü insanın başına neler geleceği belli değil.

Sonra fark ettim ki her gün aşına olduğum yolların dışına çıkmışız. Herhalde yolu karıştırdı diye düşündüm kendi kendime. O caninin gözünü kan бүrüdüğünü nereden bilebilirdim. Tüm masumiyetimle “Abi yanlış yoldan gitmiyor muyuz?” dedim. Dikiz aynasından bakışımı ve kötü niyetini işte o zaman anladım anne. “Merak etme ben seni götüreceğim.” dedi pis sırtışıyla. İnmek istediğimi söyledim ama dinletemedim. Minibüsün kapıları kilitlenmişti. Araç birden durdu ve o cani birden bana saldırdı. Anne benim ağzım kapandı, bileklerim kesildi, bir kor ateşte yakıldım ben anne! O gün sadece ben ölmedim aslında. Tüm insanlık öldü.

Bu mektubu sana yazdım anne çünkü sesimi duyur diye. Güzel ülkemde ölen masum tüm kızlarımızın, kadınlarımızın sesi benim sesim olsun diye. Duyur ki bir daha hiçbir nedenle kadınlar öldürülmesin, şiddete maruz kalmasin. Bu son olsun anne bu son olsun. Seni çok özledim anne...

Esmanur ÖZSOY

Sümeyye GERÇEKÇİOĞLU BİR GARİP SIRA

Ben garip bir sırayım. Ne zaman geldim, nereden geldim emin olun ben de tam bilmiyorum. Yıllardır bu sınıftayım. Yıllardır bu sınıfta olduğumdan dolayı çok güzel bir sıra sayılmam. Her yaşlı sıra gibi benim de üzerimde yara bereler var. Ne anlıyorlarsa üzerimize yazı yazmaktan. Halbuki ne kadar canımız yanıyor bir bilseler. “Seni seviyorum” muş. Yahu seviyorsan benim üzerime niye yazıyorsun git sevdiğine söylesene. Allah’tan hafta sonları var da biraz dinlenebiliyorum. Şimdi hepsinin hakkını yemeyim bazı öğrenciler de var ki özenerek kullanır beni, hiç kıyamaz bana. Bilir ki ben devlet malıyım ve bana verilen her zarar aslında devletimize verilmiştir.

Ah! Yaramaz Yakup yine üzerimde davul çalmaya başladı. Vurma, vurma artık yeter. Valla yoruldu artık. Laf aramızda bu sınıf o kadar yaramaz ki öğretmen bile baş edemiyor bu haylazlarla. Her çeşit öğrenci var bu sınıfta.

Sürekli tuvalete gitmek isteyen, birbiriyle yazışanları, ders dinliyormuş gibi yapıp aslında hayallere dalanları, birbirlerine silgileri koparıp koparıp atanları, öğretmen arkasına döner dönmez konuşanları... Ne ararsan bu sınıfta.

Aha biri yoldan geçen seçim arabalarına selam vermek için camdan sarkıyor. Birine bir şey olacak diye ödüm kopuyor. Ne kadar yaramaz olsa da kıyamam ben onlara. Bak bak, arka sıradakiler yine izinsiz yer değiştiriyor. Kurt var bu çocuklarda canım. İşte zil çaldı. Teneffüste daha bir yaramaz oluyor bu çocuklar. «Aferin Hakan! Ne işin var üzerimde? İn hemen aşağı!» Ay bu çocuklar öldürecek beni! Sanki evde masanın üzerine böyle çıkabiliyor. Ohh! sonunda ders zili çaldı. Biraz olsun kafamı dinlerim artık. İşte yine başladılar, “kaç dakika kaldı” demeler. Yahu ders yeni başladı, sabredin azıcık. O koku da ne? Kim mandalina soydu yine. Kesin bu sefer öğretmen yakalar. Az kaldı az.

Biraz daha sabretmeliyim. İşte çıkış zili. «Aman aman yavaş durun haylazlar!» Bir dakika geç çıksa sanki kıyamet kopacak. Okula gelirken kaplumbağa hızıyla geliyorlar çıkarken hepsi çita kesiliyor mübarek. Neyse bugün de bitti. Eh artık biraz kafamı dinleyebilirim. Kusura bakmayın sizin de kafanızı şişirdim. Ee ne yapayım anlatacak kimim var ki? Haydi selametle...

Seda AVKAN

YAĞMURUN KOKUSU

Düşen damlalar dallarda kaldı
Yağmurun kokusu her yana dağıldı
Toprak yavaş yavaş suyla sarıldı
Akan bulutların göz yaşlarıydı.

Yağmurun kokusu baharı anımsatıyordu
Damla sesleri şıp şıp kulaklarımda yankılanıyordu
Sonra pencerenin camlarına vuruyordu
Yağmur bizi sevgiye çağırıyordu

Suad MEŞHEDİ

Duygu GÜRKAN İSTANBUL AŞKIYLA

Galata Kulesi'ne çıkıp düşeceğini aklına bile getirmeyen Hezarfen'in uçması kadar büyük hayallerim var benim. Benim de hayallerimin olacağına dair umutlar biriktiriyorum ceplerimde. Heyecanın, sevinmenin, özlemin, hayran olmanın ne olduğunu İstanbul aşkıyla öğrendim. Sözlükte iyiye, güzele ait ne kadar kelime varsa yedi tepeli şehir ile özdeşleştirdim. Beyazıt, Sultan Ahmet, Eminönü, Taksim, İstiklal, Eyüp Sultan ve daha niceşi süsledi hayallerimi. Beyazıt'ta yürürsün mesela mis gibi kitap kokulu sahaflar çarşısında. Sultan Ahmet'te Gülhane Parkı'nı izlersin yemyeşil. Bir an tarihe dalarsın. Çünkü tarih kokar şehir. Fatih kokar, Kanuni kokar, Dolmabahçe'de Atatürk kokar. Sevgi, özlem, vatan kokar sokakları. Sonra yürürsün Beyoğlu'nun kalabalık caddelerinde, İstiklal'de sokak çocuklarını görürsün, bir müzik gelir kulağına. Sokak çalgıcıları farklı nağmeler fısıldar hep acelesi varmış gibi koşturan insanların kulaklarına. Sonra Üsküdar'a gidersin. Gecesi gündüzü ayrı güzel olan Kız Kulesi'ni seyredersin denizin mavi tonları eşliğinde. Karşıya geçersin mesela, Eminönü'ne. Sokak satıcıları arasında balık kokusu çalınır burnuna. Onca insanın nereye koşuşturduğunu düşünürsün sonra. Sonra hava kararmaya başlar. Nazlı bir gelinin boynunda salınan bir gerdanlık gibi ışıldar boğaz köprüsü. Yorgun argın binersin vapura eve dönüş yolunda. Bir rüzgar yalar yüzünü. Elindeki son simit parçalarını savurursun martılara. Gün batımının kızılığını seyredersin ufukta. Günün sonunda şöyle bir bakarsın İstanbul'a. İşte o zaman anlarsın aşkın, özlemin mutlak güzelliğini...

İlayda BAL DEV PRENS

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde ormanın derinliklerinde küçük bir köy varmış. Bu köyde çok iyi kalpli iki çocuk yaşarmış. Bu çocukların adları Eslem ile Esilaymış. Bu çocuklar annelerini çok severmiş.

Anneleri bir gün pazara gitmiş. Annesi pazardan dönerken acele edeceğim derken önündeki susuz kuyuyu fark edememiş ve içine düşmüş. Bunu gören çevresindekiler koşmuş ama ne fayda. Kuyu o kadar derinmiş ki annesi maalesef oracıkta can vermiş. Çocuklar annelerinin ölüm haberini alınca çok ağlamışlar. Hatta günlerce evden dışarı adım atmamışlar. Zavallı babası onları dışarı çıkmaları için ikna etmeye çalıştıysa da becerememiş. Babaları bu duruma çok üzülüyormuş. Aradan günler geçmiş evde kirli çamaşırlar koca bir tepe olmuş. Ortalık pislikten geçilmez bir hal almış ve her gün çorba içmekten bıkmışlar. Adam artık dayanamamış ve hem evin işlerini götürtü hem de kızlarına analık yapar belki moralleri yerine gelir diye evlenmeye karar vermiş. Ve kendi kendine karşıma ilk çıkan helal süt emmiş biriyle evleneceğim diye söz vermiş.

Günlerden bir gün baba ormandan yorgun argın gelirken köyün girişinde bir kadına rastlamış. Kadınının üstü başı perişanmış ama çok güzel bir kadıymış. Kadının kimi kimsesi yokmuş ve adam onunla evlenmeye karar vermiş. İlk günler hiçbir sıkıntı yaşamamışlar ancak sonraları babaları çalışmak için ormana gittiğinde kadın kızlara kötü davranmaya başlamış. Durumu babalarına anlatmışlar ancak babaları kızlara inanmamış. Kadın aslında kötü yürekli bir cadıymış. Kızlar bu sıkıntılara daha fazla katlanamamışlar ve evden kaçmaya karar vermişler. Gizlice evden çıkıp köyden iyice uzaklaşmışlar. Bu arada şiddetli bir yağmur başlamış. Kızlar sığınacak bir yer ararken eski bir saray görmüşler. Hemen gidip kapıyı çalmışlar. Kapıyı açan bir devmiş. O kadar çok yağmur yağıyormuş ki kapının bu kadar büyük olduğunu dev kapıyı açınca anlamışlar. Kızlar dev görünce korkudan bayılmışlar. Dev kızları içeri almış. Kızlar ayıldıklarında dev başlarında bekliyormuş. Kızlar yine korkmuşlar ama dev onlara korkmamalarını, onlara zarar vermeyeceğini söylemiş. Aslında dev çok iyi biriymiş. Dev aslında cadılardan nefret ediyormuş. Sürekli onlarla mücadele ediyormuş. Kızlar başından geçenleri deve anlatmışlar. Dev kızlara yardım edebileceğini söyleyince kızlar çok sevinmiş. Hazırlıklarını yapıp birlikte saraydan çıkmışlar.

Köye vardıklarında, cadı köy halkının hepsine büyü yapmış ve onları kölesi yapmış. Cadı ne derse köylüler dediklerini yerine getiriyormuş. Babası da büyülenmiş ve cadı ne derse o da yapıyormuş. Dev ve kızlar uzaktan olanları izliyormuş. Dev cadıyı görür görmez tanımış. İşte buldum seni; elimden kaçamazsın, demiş. Kızlar bir anlam verememişler devin söylediklerine ancak kaybedilecek zaman yokmuş. Dev kızlara cadının eve gelirken taşıdığı bir tahta bavulun olup olmadığını sormuş. Kızlar bir ağızdan: Evet, vardı, demiş. Dev: "Benim ona ulaşmam lazım. O bavulu bulursak cadıyı yenebiliriz. Ancak ben köyün içine giremem, beni hemen görür." demiş. Kızlar da biz gideriz demişler ve gizlice evlerine gitmişler. Cadı ön bahçede keyif çatıyormuş ve kötü kötü kahkahalar atıyormuş. Kızlar arka taraftan gizlice içeri girmişler, bavulu alıp hızla oradan uzaklaşmışlar. Dev bavulla gelen kızları görünce çok sevinmiş. Bavulu hemen açmış ve içindeki karışımı çıkarmış. "İşte cadıyı bunla yenebiliriz." demiş. Dev önde kızlar arkada girmişler köye. Cadının karşısına dikilmişler. Cadı dev ve kızları birlikte görünce önce şaşırmış. Ardından: Sen daha akıllanmadın mı ahmak dev, demiş. Meğerse bizim dev aslında dev değilmiş. Yakışıklı mı yakışıklı bir prensmiş. Ormanda dolaşırken bu cadıya rastlamış ve cadı büyü yaparken onu görmüş. Bavulun içindeki iksirin cadıyı yok edeceğini, yaptığı bütün büyülerin bozulacağını söylerken dev yani prens bunları duyunca cadı prensi deve çevirmiş. Böylelikle herkes ondan korkup kaçacak, kimseye sırrını söyleyemeyecekti. Dev: Artık işin bitti iksir elimde, demiş ve iksirin içindeki sıvıyı üzerine dökmüş. Cadı birden kargaya dönmüş ve gak gak diyerek oradan uçarak uzaklaşmış. Cadı ortadan kalkınca yaptığı bütün büyü bozulmuş. Köylüler normal hallerine, dev ise yine yakışıklı prens haline dönmüş.

Bütün köylü kızlara ve prene teşekkür etmişler. Kızların babası, kızlardan defalarca özür dilemiş. Prens, kızların büyüğü olan Eslem'den çok hoşlanmış. Onunla evlenmişler. Prens kızları ve kızların babasını da alarak gerçek sarayına gitmiş. Orada kırk gün kırk gece düğün yağmışlar. Tüm aile mutlu mesut yaşamışlar.

Zeynep ÇİFTÇİOĞLU ADİL KRAL

Ormanın birinde hayvanlar mutlu mesut yaşarmış. Ormanda bir sürü hayvan yaşarmış ancak kuşlar kendi aralarında çok iyi anlaşmışlar. Kuşların liderleri de şahinmiş. Kuşlar ara sıra toplanır oyunlar oynar eğlenirlermiş. Diğer hayvanlar kuşlara imrenerek bakarmış. Aralarındaki bağı bazıları kıskanmış bile.

Ormanın da bir kralı aslanmış. Aslan adil davranan, kimseyi kırmamaya çalışan bir kralmış. Ancak zaman geçtikçe o da her canlı gibi yaşlanmış ve elden ayaktan düşmüş. Yerine bir kral atamayı düşünmüş. Düşünmüş, düşünmüş, düşünmüş. Aklına tilki gelmiş önce ama o da halkına kurnazlık yapıp onları üzer diye vazgeçmiş ondan. Sonra yılan gelmiş aklına. O da sinsi planları ile halkını birbirine düşürür demiş ve ondan da vazgeçmiş. Sonra birden aklına şahin gelmiş. Öyle ya kuşların başı olan şahin kuşları çok iyi yönetiyormuş. Pekala ormanı da yönetir diye düşünmüş. Ve tüm orman halkını çağırarak toplantı yapmış. Toplantıda yerine geçecek kralı açıklamış. Yılan ve tilki kendilerini seçmelerini düşünmüşler ancak olmayınca çok bozulmuşlar. Kuşlar bu haberi sevinçle karşılamış. Aradan biraz zaman geçmiş ama yılan ve tilki bunu içine sindirememiş. Bir araya gelip bir plan yapmışlar. Amaçları yeni kralı halkına karşı kıskırtmak ve çıkan kargaşada da tahta kendilerinin geçmesiymiş. Bir gün yılan ve tilki yeni kralın huzuruna çıkmışlar. Ve şöyle demişler : “Hünkârım, en çok siz çalışıyorsunuz halkınız yatıyor. Siz kralınız en çok siz yoruluyorsunuz. Onlar ise sadece yiyip yatıyorlar. Siz ki kudretli güçlü kanatlarınız var. Onlar aciz birer hayvan. Onlar getirsinler siz yiyin, rahatınıza bakın.” Şahin önce bu söylenenlere pek kulak asmamış ama şeytan bir kere girmiş kanına. Doğru söylüyor tilki ve yılan. Ben kralım onlar daha çok çalışsın artık ben hiçbir iş yapmayacağım demiş. Ve bir emir çıkarmış herkes iki katı çalışacak bana çeşit çeşit et getirecek diye. Başta kuşlar olmak üzere orman halkı kralın bu değişikliğine bir anlam verememişler. Kral her geçen gün daha farklı isteklerle onları daha da zorluyormuş. Artık dayanamamışlar ve orman halkı kraldan gizli bir toplantı yapmışlar. Toplantıda ortalık daha da karışmış. Her kafadan bir ses çıkıyormuş. Toplantının sonunda kuşlara bu kralı başımıza siz bela ettiniz bu işi siz çözümler. Kuşlar çaresizce ne yapacaklarını düşünmeye başlamışlar. Ona bir ders vermeli demişler ama nasıl? Sonunda serçe çıkmış ve planını anlatmış. Herkes planı çok beğenmiş.

Ertesi gün ormana kraldan habersiz bir ziyafet olduğu haberini yaymışlar. Tabi bu haber tilki ve yılan vasıtasıyla şahine ulaşmış. Şahin çok öfkelenmiş ve onları pençelerimle parçalayacağım diyerek ziyafet yerine gitmiş.

Ama ortalıkta kimse yokmuş. Herkesin korkudan saklandığını düşünmüş ve sessizce uçarken birden üstüne ağ düşmüş. Ne kadar uğraşsa da ağdan kurtulamamış. Tüm orman halkı başına toplanmış. Şahin birkaç tehdit savurmuş ama kimse korkmamış. Serçe araya girerek eski güzel günlerini, adil davrandığı günleri anlatmış şahine. O zaman daha mutlu olduklarını hatırlatmış. Şimdi de aynı yönetimi göstermelerini istemiş. Şahin yaptığı hatasının farkına varmış ve herkesten özür dileyip af dilemişler. Orman halkı da şahini affetmişler ve eski mutlu günlerine dönmüşler.

Özgür BAĞAN HIÇLİK

Hiçlik nedir? Boşluk mu yoksa siyah mı? Bence ikisi de değil. Hiçliği hayal edebileceğimiz bir şey olduğunu düşünmüyorum. Çünkü hayal edebilseydik hiçlik olmazdı, bilakis varlık olurdu. Hayal edebildiğimiz şey vardır. Ünlü filozof Aristo: “Düşünüyorum öyleyse varım.” diye boşuna dememiş.

Şimdi gözlerinizi kapatın ve hiçliği hayal etmeye çalışın. Yapamadınız değil mi? Büyük ihtimalle hayal etmek için kendinizi zorladınız ve uzayı ya da siyah rengi hayal ettiniz. Ben boşluğun da hiçlik olduğunu düşünmüyorum. Çünkü boşluk diye bir şeyin var olduğunu biliyor ve boşluğun içinde bulunabiliyorsunuz. Örneğin Dünya. Çünkü Dünya uzayın içinde ve uzay da bir boşluk. Hiçliğe isim vermek de mantıksız. Çünkü olmayan bir şeye isim veremeyiz ama isim vermek zorundayız. Yoksa bu kadar şeyi konuşup yazamazdım. Hiçliğe ren de veremeyiz çünkü var olan şeylerin rengi olur.

Velhasılıkelam hiçlik hiçbir şeydir hatta hiçbir şey de değildir.

Nisanur KARABAL ZAMAN

Yıllar, aylar, saatler, dakikalar
Bilinmeyen bir denklem
Çözülemeyen bir problem
Çoğu kez anlamsız gelen
Ama kıymeti bir türlü bilinmeyen
Kimisi için geçmek bilmeyen
Kimisi için de hemen akıp geçen.

Zamanın tarifini yapmak imkansız
Herkes yaşar bunu amansız
Durdurmak için ne kadar çabalasan da faydasız
O, akar gider sessiz sedasız
Akrep olamaz, yelkovansız
Hep birlikte yol alırlar kaygısız, tasasız.

Bilge Sena KOÇ

Hatice ACER YAĞMUR

Ve yine yağmur yağıyor,
Sanki toprağa değil, kalbime akıyor.
Ruhumu derin bir sıkıntı sarıyor
Gözlerimden yaşlar boşanıyor

Aslında yağmur güzel şey
İzliyorsun cam kenarından
Camdan süzülüşünü izliyorsun
Hayallere dalıp gidiyorsun.

Sonra oluyor yağmur benim sırdaşım
Yarenim, dert arkadaşım
Atıyorum içimdeki sıkıntıları
Derince içime çekiyorum umut kokan kokuları

Edanur CENGİZ

HEP BİR YANIM MEMLEKET

Yaşadığımız şehrin taşı toprağı altın olsa da doğup büyüdüğün, ilk adımlarını attığın, havasını ta ciğerlerinin en ücra noktasına kadar doldurduğun, suyundan kana kana içtiğin memleketinin yerini hiçbir şekilde tutamaz. Bir başkadır memleketin. Sokaklarında düşe kalka koştuğun, ilk beştaş oynadığın, ilk kavganı ettiğin, ilk ekmeğini arkadaşınla paylaştığın kısaca ilklerini yaşadığın memleketin gibi var mıdır?

Gurbette olanlar bilir memleket sevgisini. Hani bir söz vardır ya “Damdan düşenin halini yine damdan düşen anlar.” diye. Onun için memleket özlemine onlardan sor. Hele de sevdikleri memlekette yolunu gözlüyorsa işte o zaman dinle gurbet neymiş, özlem neymiş. En koyusunu anlatır sana, iliklerine kadar hissedersin.

Yaşadığın yer dört dörtlük olsa da içinde sönmek bilmeyen o ateş yanar durur. Çünkü başın sıkışsa sığınacağın liman, canın sıkılsa sarılacağın kucak, acısını, sevincini bir bakışta anladığın yerdir memleket.

Bazen dayanılmaz bir hal alır memleket özlemi. Hırçın bir sel gibi önüne katıl götürmek istersin ne varsa. Bir türkü çalınır kulaklarına “memleket havası”ndan. Çekip gidemezsin işte. Zordur çünkü ekme parası kazanmak. Rızkın buradadır ama gönlün...

Düşlerin kalır çocukluğunda, düşlerin kalır oynadığın sokaklarda, düşlerin kalır telden yapılmış arabalarda, bezden bebeklerde. Sonra seneler geçer... Giyinişin değişir, arkadaşların değişir, evin değişir, sevdiklerin değişir ama değişmeyen tek bir şey vardır: memleket hasreti. Bir anne baba sevgisi vardır yere göğe sığmayan bir de memleket sevgisi vardır denize, dağlara, rüzgara anlatılmayan...

Eren ARUCAN SADIK

Bir gün evde otururken canım sıkılmıştı ve arkadaşlarımı aramaya karar verdim. Okuldan çok sevdiğim arkadaşlarım olan: Yunus’u, Sefa’yı ve Emirhan’ı aradım. Yarım saat sonra evimizin yakınlarındaki parkta buluşmak için sözleştik ve tam da yarım saat sonra sözleştiğimiz gibi herkes oradaydı. Oradan burada sohbet ederken ilçemizde yeni bir korku evinin açıldığını söyledi Emirhan. Sonra “Korku evine gidelim mi ne dersiniz?” dedim. Herkes fikrimi kabul etti ve korku evine gitmek üzere yola koyulduk.

Konuşa konuşa yürürken hemen önümüzde arabanın biri köpeğe çarptı ve hızla kaçtı. İlk önce ne yapacağımızı şaşırдық. İlk hareket eden ben oldum ve hemen köpeğin yanına koştum. Arkadaşlarım da peşimden geldiler. Köpeğin ayağı kırılmış acı içinde sesler çıkarıyordu. Hemen bir torba bulduk ve köpeği üzerine yatırıp iki kişi karşılıklı tutup veterinerine götürdük. Veteriner köpeği görünce hemen kucaklayıp masaya yatırdı. Tahmin ettiğimiz gibi köpeğin ayağı kırılmıştı. Veteriner amca büyük bir özenle köpeğin ayağını alçıya aldı. Bize de bu davranışımızdan dolayı çok teşekkür etti ve hiçbir ücret talep etmedi. Bir hafta sonra köpeği tekrar getirmemizi söyledi. Köpeği bizim eve götürdüm. Bir hafta boyunca ona çok iyi baktım. Okuldan geldiğimde ilk onun yanına uğruyordum. Bir hafta su gibi akıp geçti. Okul çıkışında hemen köpeği aldık ve tekrar veterinerine götürdük. Veteriner çok iyi olduğunu artık iyileştiğini söyledi ve alçıyı çıkardı. Artık veda vakti gelmişti. Köpeği bıraktık yuvasına gitsin diye ancak köpek yanımızdan ayrılmıyordu. Herhalde mahalleye kadar bizle gelir oradan ayrılır dedik ama öyle olmadı. Köpek bir türlü yanımızdan ayrılmıyordu. Anladık ki gidecek bir yuvası yok ve onu sürekli bakmak için evimize aldık.

Bu arada ona bir ad koymayı unutmuştuk. Ne koyacağımız üzerine uzun uzun tartıştıktan sonra ona “Sadık” ismini vermeye karar verdik. Çok sadık bir hayvandı çünkü. Sadık’la çok iyi bir dost olduk. Onunla hep oyunlar oynadık, dolaştık. Artık biz ayrılmaz bir ikiliydik.

İMTİYAZ SAHİBİ

Mehmet TEKİN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Yaşar ÇALIŞIR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Sema DEMİRCİ

GÖRSEL DANIŞMAN

Miraç ÖMÜR

YAYIN KURULU

Fatih KARAKÜTÜK

Yaşar ÇALIŞIR

Münüre EKİNCİ

OKUL ADRES TELEFON

YILDIRIM BEYAZIT ORTAOKULU

Yıldırım Beyazıt Mah. Fatih Sok. NO:2/A Blok

ÇUBUK/ANKARA Tel: 0312 838 48 05